

Το παν είναι η ρότα σου κόντρα στην κοινωνία τούτη...

Η συναίνεση δεν θα ήταν απλά ο μοχλός. Θα ήταν ο καταπέλτης που θα' ριχνε όσους ογκόλιθους χρειάζονταν για να πέσουν τα τείχη του κομματισμού, της διαφθοράς, της ευνοιοκρατίας, της λαμογιάς και του ωχαδερφισμού, και ν' απελευθερωθούν οι λίγες, στατιστικά, αλλά υπαρκτές υγιείς και παραγωγικές δυνάμεις.

Αυτές που θα μπορούσαν να θέσουν τη χώρα στην πορεία των αναγκαίων «εκβαθρώσεων» στη νοοτροπία και τη συμπεριφορά της εξουσίας και να φέρουν κοινωνικό όφελος και επαγγελματικό ήθος στην παραγωγή. Αυτές που θα μπορούσαν ν' απαλλάξουν τη χώρα από την εικόνα της απαξίας των αξιών που – τι ειρωνικό! – την ανέδειξαν διαχρονικά στον υπόλοιπο κόσμο – δημοκρατία, έρευνα της αλήθειας, δικαιοσύνη.

Αλλά για το κυρίαρχο δικομματικό πολιτικό σύστημα, με το εναλλασσόμενο κυβερνητικό του προσωπείο, έχουν οριστικά «κλειδώσει» οι πρακτικές της παραπληροφόρησης, της αναξιοπιστίας και της ατιμωρησίας, όπως έχουν και επ' άοριστον εξοβελιστεί η αυτοκριτική, η αλήθεια και ο σεβασμός έναντι των πολιτών – έμπρακτα και όχι στα λόγια.

Τελικά, και η τρέχουσα κυβέρνηση επέλεξε να πλαισιώνεται από τους...

εχθρούς της συναίνεσης και να παραμερίσει τις αναγκαίες προϋποθέσεις για αυτήν, παρά τις διαρκείς εκκλήσεις και την υποδειγματική υπομονή της κοινωνίας – μιας κοινωνίας πολιτών που πλέον αυτόνομα αντιδρά για λόγους αυτοσυντήρησης, αξιοπρέπειας και αίσθησης περί του δικαίου.

Και φυσικά με τρόπο καταστροφικό μέχρις ότου αξιωθεί να εκπροσωπηθεί πολιτικά στο σημερινό αδιέξοδο. Είτε με τρόπο εξωστρεφή με κινήσεις διαμαρτυρίας και αγανάκτησης, είτε με τρόπο ενδοστρεφή με ψυχοσωματικές διαταραχές και αυτοκτονίες.

Σε αυτήν τη σύγχρονη Ελληνική ζούγκλα της διαφθοράς, που με προσωπικό και καθημερινά αθροιζόμενο κόστος, επιχειρούμε το κυνήγι της επιβίωσης, η κοινωνικοπολιτική δραστηριότητα δεν μπορεί παρά να έχει την ανθρωπιστική κατεύθυνση σαν τη μόνη διέξοδο στο σημερινό αδιέξοδο. Τον Έριχ Φρομ, η απειλή της απανθρωποίησης του ατόμου τον

ανησυχούσε το ίδιο με την προοπτική μιας θερμοπυρηνικής σύγκρουσης. Το πρόβλημα, βέβαια, είναι πώς θα μετατραπεί η ηθική απαίτηση σε αποφασιστική κοινωνική δύναμη.

Στο βιβλίο του «η Υγιής Κοινωνία» ο Φρομ γράφει: «Τι μπορούμε να κάνουμε; Ανάμεσα στην καπιταλιστική κοινωνία των διευθυντών και την ολοκληρωτική δικτατορία, υπάρχει ένας τρίτος δρόμος, ο δρόμος της δημιουργίας μιας υγιούς κοινωνίας, όπου κανένας άνθρωπος δεν θα χρησιμεύει σα μέσο για την επιτυχία των σκοπών ενός άλλου, όπου ο άνθρωπος θα είναι το κέντρο και όπου όλες οι οικονομικές και πολιτικές δραστηριότητες θα υποτάσσονται στο σκοπό της ανάπτυξης του».

Πιστεύω ότι αυτές οι ιδέες του «αφηρημένου ανθρωπισμού» του Ε. Φρομ, μετά την τεκμηριωμένη αποτυχία των μαρξιστικών και νεοφιλελεύθερων συστημάτων, εκφράζουν καλύτερα την πρώτη ύλη για το σύγχρονο ιδεολογικό ζητούμενο για μετάβαση σε πραγματικά βιώσιμες σύγχρονες συναινετικές και αναπτυξιακές κοινωνίες. Μπορεί να έχουμε την ατυχία να μην προλάβουμε αυτόν το νέο Διαφωτισμό. Αλλά αυτή μας η ατυχία δεν αφορά την ιστορία...

ΥΓ. Ο τίτλος είναι στίχος από το ποίημα του Ελύτη «**Το αμύγδαλο του Κόσμου**».

Δ. Τρικεριώτης